

[Alfred Jensen.]

herfor, vil det nok kunne nås. Jeg bemærkede, at finansministeren ikke i dag afviste forslaget med den motivering, han brugte forleden: det lader sig ikke gøre, skemaerne er sendt ud, mange har allerede udfyldt og indsendt dem. Over for den motivering siger man til sig selv: det er da mærkeligt, at man ikke kan foretage en regulering nedad; når det går opad, kan man nok finde udveje for at lægge udgifter på skatteborgerne, så er der ingen vanskeligheder, selv om det betyder forøget administration.

Jeg venter altså, at man i udvalget vil tage stilling til de tanker, jeg her har fremført, og jeg håber, at der ud af behandlingen af dette forslag vil komme en lettelse for de mindrebemidlede i enfamiliehuse.

Finansministeren (Kampmann): Det ærede medlem hr. Axel Kristensen har jo brugt flere motiveringer for sit forslag; der har været nævnt ejendomsskatte, der har været nævnt familier med børn og privatpensionisterne, og nu sagde det ærede medlem hr. Axel Kristensen, at det var den stærke inflation, vi havde i øjeblikket, der gjorde sig gældende. Jeg synes nu ikke, at vi netop i øjeblikket har, og heller ikke, at vi det sidste par år har haft så voldsom stærk en inflation. Tværtom har vi vel snarere haft en større prisstabilitet end i så mange år.

Jeg synes, at den drøftelse, der har været ført her, har været ganske interessant, også efter at jeg har hørt det ærede medlem hr. Carsten Raft, for jeg tror, at det ærede medlem virkelig ærligt vil hjælpe de folk, som det ærede medlem omgås, det er de folk — sådan forstod jeg det — de husejere, der selv fejrer sneen fra fortovet; jeg hører til dem, men jeg omgås jo ikke det ærede medlem så meget på den konto.

Det, som forslagsstillerne har tænkt sig, var, at folk med små indtægter og mange børn, når de boede i eget hus, skulle have en lempelse, og heroverfor har jeg spurgt: hvorfor skal folk med små indtægter, ældre

mennesker og familier med børn kun have hjælp, når de bor i eget hus? Hvorfor skal de ikke have hjælp, når de bor på anden måde? Det synes jeg dog de ærede medlemmer i og for sig skulle forklare os. Det, der vil ske, hvis vi gennemfører dette forslag, er, tror de ærede medlemmer jo, noget i retning af, at så vil skatten gå ned. Jeg har allerede prøvet at forklare de ærede medlemmer, dengang det ærede medlem hr. Axel Kristensen stillede sit spørgsmål, at skatten er afhængig af udgifterne i stat eller kommune; men det, vi her diskuterer, er jo skattegrundlaget, det er den indkomst, der skal lægges til grund. Og dér er det således, at hvis værdien af dette at bo i eget hus sættes ned, så bliver indkomstgrundlaget lavere, og så bliver bl. a. den kommunale skatteudskrivningsprocent højere, og det betyder igen, at de med små indtægter, der ikke bor i eget hus, kommer af med mere. Har de ærede medlemmer egentlig tænkt på det, når de har en sådan sympati for den gruppe af medborgere, en sympati, som vi alle deler? Mon de ærede medlemmer ikke i det hele taget har glemt, at det at arbejde for skattefradrag — det har jeg tit været inde på — medfører jo ikke en ændret samlet skatteudskrivning; det betyder blot en anden fordeling af skatteudskrivningen.

Der har været forslag fremme om, at man måske bare skulle søge at imødekomme de ærede medlemmer ved at beregne huslejeværdien af op til 30 000, 40 000, jeg ved ikke, måske 50 000 kr. med en lavere procent, medens så den del af værdien af ejendommen, der lå derover, skulle beregnes med en højere procent. Jeg går ud fra, at der her skulle være en ret betydelig forhøjelse, således at ligningsgrundlaget ikke ændredes væsentligt. Derigennem ville man i hvert tilfælde opnå, at de titusinder — for at citere det ærede medlem hr. Carsten Raft — som bor i eget hus, i eget hus, der har en betydelig værdi, ikke får en mindre indtægt, fordi man skal hjælpe pensionister og familier med børn og med små indtægter.